

AN EN MISTRAL GALOPPEREN
OP HET STRAND.

In galop langs de Alentejo-kust

"Iedereen klaar?" roept Miguel. Het is eb en het zandstrand is breed. Het beste kan je galopperen op de rand van de waterlijn, geeft hij ons nog mee. En dan zijn we weg. Even blijf ik nog in zijn kielzog, maar dan schiet hij er als een bliksemschicht vandoor. Ik spoor mijn kleine merrie Camélia aan en ze gaat er onvervaard achteraan, spetterend door de vloedlijn, een wolk van zout water en nat zand opstampend. We laten de groep achter ons.

Het is maandagochtend op het strand nabij Melides, aan de kust van Alentejo, anderhalf uur ten zuiden van de Portugese hoofdstad Lissabon. Dit is de Costa Azul, de blauwe kust, een natuurlijke grens zonder hoogbouw. Gisteren zijn we aangekomen met ons groepje van negen ruiters: een Brits gezin met twee tienerdochters, twee Britse dames van middelbare leeftijd op hun eerste ruitersreis, de sportieve Zwitserse Patricia en An en ik, twee Belgische dertigers.

Bij het avondeten kwamen de eerste onzekerheden boven. Vooral de Britse Tina en Louise waren er niet van overtuigd dat hun recente rijlessen voldoende zouden zijn om de rij-ervaring van enkele decennia eerder te benaderen. Maar wanneer we ons onderweg naar het strand aan een eerste kleine galop wagen om onze paarden aan te voelen, worden er zuchten van verlichting geslaakt. Ook bij mij, want ik weet dat ik goed zit. Camélia is een typische merrie:

ELKE RUITER KRIJGT EEN PAARD TOEGEWEEZEN DAT HIJ HEEL DE WEEK BERIJD T EN VERZORGT.

CAMÉLIA IS EEN ZES JAAR JONGE LUSITANO MET EEN BEETJE ARABISCH BLOED.

een beetje zuur en niet bepaald knuffelachtig. Maar vanaf het moment dat ik in het zadel zit, zet ze zich meteen naast de gids en soms zelfs ervoor. Ze is het op één na kleinste paardje van de groep, maar haar snelle, energieke pasjes doen me dat gauw vergeten. Ik zal haar tijdens de hele week geen enkele keer sterk moeten aansporen: ik stap op, Camélia draait haar oortjes naar voren en ze vertrekt met een onvermoeibaar enthousiasme.

Zo ook onze eerste ochtend op het strand. Na de felle rengalop grijns ik wanneer ik bij de gids kom: dadelijk gaan we racen, zeg ik. Hij lacht en zegt niks. Natuurlijk kan ik hem op zijn arabo-lusitano-kruising Único niet bijhouden, nog niet bijna. Maar mijn dappere paardje en ik proberen het wel, en stiekem ben ik een beetje fier dat we de andere, grotere paarden kunnen voorblijven. Het is niet koud op het strand, maar wel winderig. Het verschil is groot als we de duinenrij oversteken die dit zestig kilometer lange zandstrand omzoomt. De wind wordt nu geblokkeerd en we hebben het allemaal aangenaam warm wanneer we aankomen bij onze picknickplek. We zadelen onze paarden af en geven hen water en krachtvoer. En dan is het aan ons: gegrilde zeebaars, een frisse gemengde sla, kaas, olijven en typisch brood uit Alentejo met harde korst en zachte binnenkant.

Meteen is de toon gezet voor de rest van de week. Op één dag na zullen we zowel in de voor- als de namiddag rijden, met een picknick onderweg. Camélia trippelt die eerste namiddag nog altijd even enthousiast naar de paddocks naast het hotel waar we overnachten. Het is een zogenaamde Turismo Rural: plattelandstoerisme, met de paarden vlak naast onze kamers.

Die avond genieten we in een plaatselijk restaurant van speenvarken, een specialiteit uit de regio.

TREKTOCHT NAAR HET ZUIDEN

De tweede dag rijden we naar het zuiden, in de richting van het historische Santiago do Cacém. We vertrekken door de rijstvelden – Portugal is een grote producent van rijst – en galopperen over bochtige zandwegen. Ik apprecieer Camélia meer en meer. Ze zet haar voetjes voorzichtig neer, vertraagt een beetje in de bochten en trekt dan weer op tot ze op een korte maar beleefde afstand van de gids galoppeert. Achteraan lopen vindt ze het maar niks, mijn meisje wil haantje de voorste zijn. Mistral, het kleinste paardje van de groep, is deze week het paardje van An. Hij lijkt in stap wel het tegenovergestelde van Camélia, dan lummelt hij het liefst achteraan. Maar in galop spitst hij zijn oortjes en huppelt hij lustig mee. Aan niets kan je merken dat hij de oudste van de groep is. De paarden zien er allemaal gezond uit en voelen fris en enthousiast aan.

Na een alweer bijzonder smakelijke picknick op dinsdag, beginnen alle paarden een stapje sneller te gaan. We zijn onderweg naar Quinta da Ortiga, hun stal. Zij zullen vannacht in hun eigen weilanden slapen, samen met de rest van de kudde. Voor ons staat er een luxueus hotel op het programma in een deelgemeente van Santiago do Cacém. Er is veel meer avondeten dan een normaal mens opkan en het ontbijt de dag nadien is meer dan copieus. Dat mag wel, want op woensdag staat meteen ook de langste rit van de week op het programma: meer dan 40 kilometer, van Santiago naar Cercal do Alentejo, verder naar het zuiden dus. Het heeft afgelopen winter hard geregend, waardoor het water in twee stuwwerken veel hoger staat dan gewoonlijk. Dat we enkele armen niet kunnen doorwaden, en dus moeten omrijden, maakt onze rit vandaag extra lang.

Gids Miguel neemt voor dit deel van de tocht een ander paard, de zesjarige Corajoso. Camélia, die intussen hengstig is, vindt dat een bijzonder goed idee en ze probeert in de gunst te komen bij de grijze ruïn, maar die lijkt weinig interesse te hebben. Wanneer hij moe wordt, laat Corajoso zich stillerjes uitzakken tot Camélia even de leiding neemt – en dat doet ze met verve – maar het grootste deel van de tocht loopt hij voorop. Dat is ook het geval wanneer we rond de middag een zandweg oprijden waar we zouden galopperen. De geitjes in de wei ernaast stormen in de hoek wanneer onze tien paarden opdagen. Behalve eentje, dat hangt met beide pootjes vast in het voerrek. Ik krijg de teugels van Corajoso in mijn handen terwijl Miguel zich onder de prikkeldraad wurmt om het geitje te bevrijden, wat hem een applausje oplevert van de hele groep.

OP EEN ZACHTE SCHAPENVACHT

De beloofde galop komt er daarna toch, en aan een strak tempo werken we onze lange dag af. “Ik zou hetzelfde traject nog eens kunnen doen, en Camélia ook”, zeg ik wanneer we onze bestemming in zicht krijgen, en ik meen het ook. Mijn paardje is nog altijd even actief, en ik zit verrassend comfortabel op het militaire zadel met zacht kussen en schapenwollen overtrek. Een paar groepsleden lachen een beetje groen, maar niemand klaagt.

We zijn aangekomen bij het laatste hotel van onze tocht, van hieruit zullen we enkel nog sterritten maken. Weer een ‘Turismo Rural’, deze keer eentje die wordt gerund door een Nederlands-Portugees koppel. Eigenaar Nuno kookt zelf en

DE LAATSTE MIDDAGPAUZE HEEFT EEN FANTASTISCH UITZICHT.

zijn schilderijen decoreren het hotel, dat bestaat uit charmante kleine huisjes verspreid over de tuin. De paarden krijgen een grote paddock vol kleurrijke bloemen aan de overkant van de aardeweg. Het zwembad en het bier zijn fris, het eten is lekker en het bed is zacht. Dit voelt aan als thuiskomen.

Om zowel paarden als ruiters rust te gunnen, is donderdag maar een halve rijdag. We ontdekken de omgeving van ons hotel – kurkeiken en wilde bloemen zetten de toon – en wanneer we 's middags terugkomen liggen er al heerlijke bifana's op de grill, een soort van Portugese varkenslapjes. De meeste ruiters maken van de namiddag gebruik om uit te rusten bij het zwembad. De Zwitserse Patricia, An en ik zakken af naar Vila Nova de Milfontes. Dat is een vissersdorpje aan de monding van de Mira, één van de zuiverste waterlopen in Europa. Het water blijkt te koud om fijn te zwemmen, maar de plaatselijke roomijsmaker maakt veel goed. Ijs van Mabi is over heel Portugal bekend, leren we later, en we weten nu waarom.

TRAILFINDERS RUITERVAKANTIES

SPECIALIST IN PAARDRIJVAKANTIES

**BEL VOOR
INFO
012 440900**

WEEKEND, TREKTOCHT,
CATTLE DRIVE, PONYKAMP,
BEGINNER, GEVORDERD,
INDIVIDUEEL OF GROEP

www.trailfinders.be
info@trailfinders.be

WARMTE EN WATERPRET

De volgende dag is zwemmen plots wel mogelijk, in de dam van Campilhas. Na een stevige en warme ochtend worden de rijbroeken geruild voor badpakken en terwijl de paarden hun middagmaal naar binnen werken, nemen de ruiters een duik in het meer. Na zo'n zwembeurt smaakt de gegrilde vis extra lekker en ik zit bijna te soezen tijdens de terugweg, genietend van de zon en van mijn dappere paardje.

Onze laatste dag is zonder twijfel de warmste. We trekken naar de Serra do Cercal, de heuvelrug die het binnenland scheidt van de Costa Alentejana. Onze tocht is heel heuvelachtig, maar we kunnen toch ook flink galopperen. Het laatste stuk gaat steil omhoog. De paarden werken hard maar de zware arbeid loont wanneer we arriveren bij de kapel van Nossa Senhora das Neves. Het uitzicht is werkelijk adembenemend. Vanop een platform dat rond een oude eik werd gebouwd overschouwen we het landschap waarin we de afgelopen week hebben gereden. We hebben veel kilometers afgelegd, maar we hebben vooral genoten van de rust van dit bijna verlaten stukje Portugal, de kleurrijke bloemen, de kromme eiken en de geurende eucalyptusbomen. We hebben vertrouwd op onze paarden en kwamen op plaatsen waar we anders nooit zouden zijn geweest. Onze snelle strandrit lijkt alweer ver achter ons te liggen. In de auto, op de terugweg naar de luchthaven, buigt de Britse Louise zich naar mij toe: "Ik ga een andere manege zoeken wanneer ik weer thuis ben", zegt ze me. "Waar ik tot nu toe heb gereden, vind ik het veel te saai. Hier, tijdens deze trektocht in Portugal, heb ik ondervonden wat echt rijden is. En ik wil niks anders meer doen!" ■

TEKST EN FOTO'S: LIESBET CORTHOUT

Voor informatie en boekingen:
Trailfinders Ruitervakanties
Tel. 012/44.09.00
www.trailfinders.be